1. మీకిష్టుడు

ఆ చిన్న అబ్బాయి స్టేషనులో ఒక చివర సిమ్మెంటు బెంచీమీద కూచున్నాడు. క్రిందికి మొహంమీద పడుతున్న వెంట్రుకలూ, యింకొంచెం క్రిందికి చూస్తున్న కళ్ళూ, యింకా క్రిందికి ధారలు కడుతున్న కన్నీళ్లూ...... యింకా బాగా క్రిందికి దిగి......... ఆ అబ్బాయి గుండెల్లో లోతులుకొలిస్తే?

"ఏం బాబూ! యింకా అలా కూచున్నావేం, నువ్వివాళ మాతో సినిమాకిరావా? ఇవాళ ఆఖరురోజు తెలుసా? మాకేం, మేం వెళ్ళిపోతున్నాంలే..... అరే? అదేవిట్రా అంతలా తలదించుక్కూచున్నావ్?"

'అదేంరా, అంత విచారంగా ఉన్నావేంరా, ఏం యిక్కడ నీకు ఏం తక్కువొచ్చింది? చెప్పకుండా తీసుకొచ్చావునా? నాతో చెప్పవా, మీ బావ ఏమయినా అన్నారా? అంతేకదూ, నాతో చెప్పవ్ కదూ?"

'చెప్పడానికేవీ లేదమ్మగారూ!'

'అదిగో అక్కా అని పిలవమన్నావా.......... నామాట వినవన్న మాట ...... సరేలే'

'అలాగే పిలుస్తానక్కా.......'

'అదీ, అలా దారికిరా....... యిప్పుడు చెప్పు. ఎందుకలా ఉన్నావ్ అక్కణ్ణించి యిక్కడికి వచ్చానని బెంగగా ఉందా? కొత్తగా ఉందా?

'అది కాదక్కా........'

'మరేవిటి? మీ నాన్న కోసం బెంగెట్టుకున్నావా?

అడిగి అడిగి సుందరికి విసుగెత్తిపోయింది. పదిమాటలు అడిగితే ఒక్క మాటయినా సరిగ్గా జవాబు చెప్పడు...... కనీసం కుర్రాళ్ళయినా గుర్రాలలా హుషారుగా ఉండాలి. బాధ్యతలూ సమస్యలూ పెద్దవాళ్ళని. వీడి కుండే బాధలన్నీ తనిక్కడికి తీసుకురావడంతోటే తీరిపోయి ఉండాలి...... అసలు వాణ్ణి తనిక్కడికి తీసుకురావడమూ చిత్రంగానే జరిగింది......

ఎరిగున్న వాళ్ళ యింట్లో పెళ్ళంటే బెజవాడ వెళ్ళింది. అక్కడ ఆయన స్నేహితుడు ప్రసాదు ఉంటే చూద్దామని ఓ సారి వాళ్లింటికి వెళ్లింది. తీరా సమయానికి ఆయన లేనే లేడు. ఆయన పెళ్ళాం సావిత్రి ఎంతో మర్యాదచేసి కూచోపెట్టి ఆకబురూ ఈ కబురూ చెప్పింది. కొంతసేపటికి పాపాయి ఏడిస్తే ఓ కుర్రాడికి యిచ్చింది. సుందరి తలెత్తి చూసింది. మాసిపోయినబట్టలూ, మలినమైన శరీరమూ....... ఇవి కాదు...... ఆవిణ్ణి ఆకర్షించిందీ ఆశ్చర్యపరిచిందీ ఆకుర్రాడి అతిలేత మొహం. ఆ కుర్రాడు వెళ్ళిపోయాక....... ఆవిణ్ణి అడిగింది.

'ఇంత చిన్న కుఱ్ఱాడు మీకెక్కడ దొరికేడూ?'

'ఆ! కనిపిస్తున్నంత కసికందేంకాదు. పదేళ్ళకు తక్కువ వుండవులెండి. అయినా వాడు పైవాడేం కాదు. మా అబ్బాయే' సుందరి ఆశ్చర్యాన్ని కంతులేకపోయిది.

'అవునండీ, అంత ఆశ్చర్యం దేనికీ? వాడు ఆయన మొదటి భార్య కొడుకు. వాడికి

రెండేళ్లుండగా తల్లి పోతే నన్ను మళ్ళీచేసుకున్నారు.......'

సావిత్రి మళ్ళీ మాటాడింది.

'వాణ్ణి అలా చూస్తున్నావేమని అడుగుతారా?....... పనిమనిషి క్రింద వాడుకుంటున్నానని ప్రశ్నిస్తారా? అక్కర్లేదు, నేనే చెబుతాను.......... ఇది అతి సహజమైంది. నేను వాడి సవతితల్లిని...... మరిచిపోయారా? '

'మీరే అన్నీ అలా అనేసుకుంటే నేనేం చెప్పను?'

'అందుకు కాదు....... లోకం తీరు నేను చెప్పేను......... ప్రపంచంలో సవతితల్లులు ఎలాగా పేరు పడనే పడిపోయారు........ ఆ మాట ఎందుకు కాదనాలి? నేను మరోలా చేస్తే నమ్ముతారా? వాడికి నాలుగు అక్షరమ్ముక్కలు రావాలని నేను విశ్వప్రయత్నం చేసేనంటే ఎవరేనా ఒప్పుకుంటారా?'

సావిత్రి నవ్వింది. ఆ నవ్వు సుందరికి నచ్చలేదు...... లేచి నిలబడింది. తిరిగి యింటికి వచ్చేస్తూంటే........ ఆమెను దిగబెట్టడానికి వచ్చిన దాసీది మరొకిన్ని చెప్పి, పిల్లన్నెత్తిన తల్లి హృదయాన్ని మరింత రగిల్చింది.

'ఇంకా యిప్పుడాయమ్మ బిడ్డ నెత్తింది, కాస్త నయం..... అంతకుముందు చూడాలి తల్లీ ఆవిడ పెట్టినబాధలు...... రెండేసి రోజులు అన్నమే పెట్టేదికాదు, మూడేసి రోజులు గదిలోపెట్టి తీసేదేకాదు..... కనిపించినచోటల్లా కదల బొడిచెయ్యడమేనా యింకేమైనా ఉందా?

సుందరి మనస్సులో ప్రభవించిన ప్రవహించిన ప్రేమవెల్లువ ప్రళయరూపం దల్చింది. అయితే ఆమె కోపం సావిత్రి మీద కాదు.

'ఆ అబ్బాయి తండ్రి బ్రతికేఉన్నాడా?' అనిపించింది ఆమెకు. ఇంటికివెళ్లడం మాని ఆఫీసుకే దారితీసింది. ప్రసాదు ఆవిణ్ణి చాలా ఆదరించాడు.

'మీ ఆదరాభిమానాలకి సంతోషం....... కాని నేను అందుకు రాలేదు...... ఒక్కమాట చెప్పడానికి వచ్చాను...... ఎక్కువ చనువు తీసుకుంటే క్షమించండి....... కాని అది నా విధిగా భావిస్తున్నాను...... మీరు మీ అబ్బాయిని చూస్తున్న పద్ధతి నాకేం నచ్చలేదు.'

'మీ అభిప్రాయం అది కావచ్చు. నాకేం అభ్యంతరం లేదు'

'అంత తేలికగా మీరెలా తీసుకోగలుగుతున్నారు? తండ్రిగా మీ బాధ్యత మీకు లేదా? ఆ పిల్లాడు అంత దిక్కుమాలిపోయాడా? ఆ పిల్లాణ్ణి కన్నతల్లే బ్రతికివుంటే మీరిలా చెయ్యగలిగేవారా?'

'కాని ఆ తల్లి బతికి లేదుగా, అయినా నాకు కాలజ్ఞానం లేదుగా!' సుందరి చుర చుర చూసింది.

'చూడండి, జీవితాన్ని సీరియస్‌గా నేనెప్పుడూ 'వ్యూ' చెయ్యలేను. పగలల్లా శరీరమూ మనస్సూ కష్టపెడుతున్న మగవాళ్ళకి సాయంకాలం యింటికివెళ్లేక రెస్టు కావాలి. నేనింట్లో వుండేది కొన్ని గంటలండి. ఆ కొద్ది కాలమూ ఎవరివి కానియ్యండి. నేను సమస్యలు పరిష్కరించలేను. తండ్రిగా

నేనెప్పుడూ వాణ్ణి నా పెద్దకొడుకుగానే ప్రేమిస్తాను. ఒకరు చేసిన పనులకి నేరం యింకొకరిది కాదు. శాసించడంవల్ల సమస్యా పరిష్కారం ఆశించడం కేవలం భ్రమ అని నా ఉద్దేశం...... ఇప్పటికేనా నన్ను అర్థం చేసుకున్నారా!'

'మిమ్మల్ని యిదివరకే అర్థం చేసుకున్నాను..... మీ మాటలే అర్థంచేసుకోలేకుండా ఉన్నాను. సరే లెండి, దానికేం గాని మీ కిష్టుణ్ణి నాతో తీసికెళ్లాలని ఉంది. మీకేం అభ్యంతరమా?

'నామటుకు నాకేం అభ్యంతరం లేదు'

'సరేలెండి.'

సావిత్రికూడా కొన్నాళ్ళపాటు వాణ్ణి తీసికెళ్లిడానికేమీ అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

ఆ రోజు పడుకోబోయేముందు సుందరి భర్తతో అంది.

' ఆ మొగుడూ పెళ్లాలకంటె ఈ పిల్లాడే ఎక్కువ చిత్రంగా ఉన్నాడు సుమండీ. మనసులో ఏముందో చెప్పడు, ఎందుకో చెప్పడు........ వాణ్ణి సుఖపెట్టడానికి మనం చెయ్యగలిగినంతా చేశాం...... ఎన్ని చేసినా ఆ కుర్రాడు కొంచెమేనా కులాసాగా ఉన్నట్టు నాకేం కనిపించడంలేదు....... పిన్ని చేతి దెబ్బలే పిప్పర్మెంటు బిళ్లలేమో......'

'అందుకే అలవాటు పడ్డాడేమో....... కానియ్యి కాలమే నిర్ణయిస్తుంది'

ఆ మాట నిజమే. మరో అరగంటకి ఆ యింటి తలుపు తెరుచుకుని కిష్టుడు యివతలి కొచ్చేశాడు. సుందరక్క కుట్టించిన రెండు కొత్త జతలూ సంచీలో పెట్టుకుని నెమ్మదిగా స్టేషనుకి వచ్చాడు. స్టేషనుదగ్గిర కిళ్లీకొట్టువాడికి ఆ బట్టలు యిచ్చేసి రెండ్రూపాయలు పుచ్చుకున్నాడు. తన ఊరికి టిక్కెట్టు కొనుక్కున్నాడు. అర్థరూపాయి మిగులుతే రబ్బరుబొమ్మకొన్నాడు. సుందరక్క వచ్చేస్తుందా? తనని మళ్ళీ తీసుకెళ్ళిపోతుందా?

వాడిగుండె పీచు పీచుమంది. వాడి చెయ్యి పక్కనున్న సంచీమీద పడింది. సంచీలో రబ్బరుబొమ్మ కీచుకీచుమంది. పరవాలేదు. రైలు వచ్చేస్తుంది. ఎక్కి యింటికి వెళ్ళిపోవచ్చు. తను పిన్ని తో ఎన్నిసార్లు ప్రయాణం చెయ్యలేదు గనుక? కిష్టుడు కన్నీళ్లు తుడుచుకుని రబ్బరుబొమ్మని దగ్గిరగా తీసుకుని ముద్దెట్టుకున్నాడు.

ఈ బొమ్మ ఎవరిదీ?

ఈ బొమ్మ ఎవరికీ?

సరిగ్గా ఆరు నెలల క్రిందట....

దుర్భరమైన జీవితాన్ని ముందుకి లాగుకుంటూ, తోపుడు బండిని తోసుకుంటూ కిష్టుడు ఆలోచిస్తున్నాడు. నిస్సహాయమైన ఆ తొమ్మిదేళ్ల బ్రతుకులోనూ ఆరోజే మొదటి సారిగా వాడి మనసు ఎదురుతిరిగింది. వాడి సహనం దెబ్బతింది. అమాయకంగా అయోమయంగా ఆకాశంవైపు చూసి 'అమ్మా' అని ఆనాడే వాడు మొఱ పెట్టుకున్నాడు.

ఆవాళ బజారు పని చేసి యింటికివస్తూ దార్లో మోళీ చూస్తూ కూచున్నాడు. అందరితోపాటు వాడూ చప్పట్లుకొట్టేడు. అంతా అయిపోయిందాకా అయిపోయిందేంటో వాడికి తెలీలేదు. దాంతో యింటికి పరుగు లంకించుకున్నాడు. దార్లో ఓ చోట పడ్డాడు. గట్టి దెబ్బే తగిలిందని గుంజీలు తియ్యలేకపోతే పిన్ని కొట్టింది. దెబ్బకూడా ఆ దెబ్బమీదే తగిలింది. అయినా ఆవిడ వదల్లేదు. పాపాయిని పడుకోబెట్టి తోపుడు బండి చేతికిచ్చి షికారు తీసికెళ్ళమంది.

తోపుడు బండి పక్కన ఇసుకలో కిష్టుడు తలకింద చేతులు పెట్టుకుని వెల్లకిలా పడుకుని హృదయవిదారకంగా అన్నీ చూశాడు. ఆకాశంలో పోటీపడుతూ ఎగురుతున్న నల్లని మబ్బులూ తెల్లని కొంగలూ చూసి ఆశపడ్డాడు. ఆకు పచ్చని ఆకులూ ఎఱ్ఱని పువ్వులూ చూసి అసూయపడ్డాడు. పసుప్పచ్చని జాకెట్టూ నీలంరంగు పరికిణీ కట్టుకుని తన పక్కనే గిరగిరాలు తిరుగుతున్న చిన్నపిల్లని చూసి ఆక్రందన చేశాడు. సహించలేని ఆకలితో వాడి మనసు ఆవురుమంది. భరించలేని వేదనతో వాడి మనసు బావురుమంది.

కిష్టుడు లేచినిలబడ్డాడు. అగాధమైన సముద్రంలో వాడికి అమ్మ కనిపించింది. ఆ చల్లని తల్లిలోనే వాడికి స్థానం అనిపించింది. లేచి గబగబా అటువైపు నడిచాడు. రెండడుగులు నీళ్లలోకి దిగేడు.

'క్యారు, క్యారు' మని పాపాయి ఏడుపు వినిపించింది.

తోపుడు బండిలోంచి పాపాయి కిందకి ఎలా దిగేడో దిగిపోయాడు. తన వైపు మెల్లిగా పాకివస్తున్నాడు. ఏడుస్తున్నాడు. చెయ్యెత్తి పిలుస్తున్నాడు.

కిష్టుడు పరిగెత్తుకువచ్చి పాపాయి నెత్తుకున్నాడు. ఒళ్లంతా యిసక, తలనిండా యిసక..... నోట్లో ముక్కులో కూడా యిసక, కిష్టుడు చొక్కా పెట్టి వాణ్ణి దులిపేడు.

పాపాయి నవ్వేడు.

కిష్టుడు వింతగా చూశాడు. మనసుకి గిలిగింతగా చూశాడు. ఆత్మకి పులకింత కాగా చూశాడు.

తన బట్టలు మాసిపోయాయని పక్కింటి చిట్టి నవ్విన నవ్వూ, తనకంటే బాగా చదువుకుంటున్నావని నున్నగా తల దువ్వుకుని నీటుగా బట్టలు వేసుకుని జోళ్ళు చప్పుడు చేసుకుంటూ పడుతూ ఎదురింటి రామం నవ్విన నవ్వూ, పిన్ని తన వీపుమీద దెబ్బలు కొడుతూంటే చూసి దాసీ దాని కూతురు మల్లి నవ్విన నవ్వూ- ఈ నవ్వులన్నీ కలిసి నయాపైసకంటే తక్కువ. ఈ పాప నవ్వో? వేల నవ్వు, వరాల నవ్వు, వజరాల నవ్వు!

ఇన్నాళ్ళూ తనది పుట్టుగుడ్డి, ఇప్పుడు తనది దివ్యదృష్టి పాలరాయిలాంటి పావురాయిలాంటి పాపగారిని కిష్టుడు ఉక్కిరి బిక్కిరి అయేలా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఏడ్చేదాకా నవ్వించాడు. నవ్వేదాకా ఏడిపించాడు. బరువుగా బాధగా బండి తోసుకువచ్చిన కిష్టుడు నవ్వుతూ కేరుతూ పాడుతూ యింటికి

వెళ్లి ఆలస్యమైందని పిన్ని చేత హాయిగా దెబ్బలు తిన్నాడు!

ఆనాటి మొదలు హిమాలయాసమభావంగా, నయాగరానయగారంలా కిష్టుడి బతుకు చాలా హాయిగా నడిచింది. సంచీనిండా కూరల భారం వాణ్ణి క్రుంగదీస్తున్నప్పుడు సాయంకాలపు చక్కని భావం వాణ్ణి లేవనెత్తేది. ఎక్కువ దూరం నడవలేక కాళ్లు పీకుతున్నపుడు పాపాయి చల్లని తలపు సాయంచేసేది. పిన్ని తిట్లు విని భరించలేనప్పుడు, భాష్యంలేని పాపాయి భాషగానంచేసేది.

నాన్న వెళ్లమంటే దిగబెట్టడానికేమో అనుకుని సుందరక్కతో వెళ్లేడు గాని తన తోడూ నీడా విడిచి ఎవరుండగలరూ?

తను ఎక్కవలసిన రైలు వచ్చింది. ఇంక తనకీ బొమ్మకీ భయంలేదు. ఎడంచేత్తో టిక్కెట్టూ కుడిచేత్తో సంచీపట్టుకుని కిష్టుడు రైలెక్కి కూచున్నాడు.

'అదేమిట్రా నాలుగురోజులకే వచ్చేశావూ? అన్నాడు-ప్రసాదు.

'బాగుంది, మీ కెలాగుంటుంది........ ఆ కన్నతల్లి ఎంతచల్లనిదో వాడు లేకపోతే........ ఉంటే తెలిసేదికాదు..... నా ప్రాణం ఎంత కొట్టుకుందనీ..... అసలు పాపాయిని ఎవరేనా పట్టుకోగలుగుతేనా?' ప్రసాదు సావిత్రి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. వీడు పిన్ని కిష్టుడు అయాడా? దాని మనసు మార్చగలిగేడా? ఆవాళ సాయంకాలం నది ఒడ్డున పిన్ని కంటపడకుండా జాగ్రత్తగా దాచిన రబ్బరు బొమ్మను కిష్టుడు పాపాయికిచ్చాడు. పాపాయి రబ్బరు బొమ్మతో ఆడుకుంటున్నాడు. కిష్టుడు పాపాయితో ఆడుకుంటున్నాడు. పైనున్న భగవంతుడు వీళ్లతో ఆడుకుంటున్నాడు!

★